

det varede som bekendt ikke længe, inden man kom i det vanskelige Tilfælde at skulle udskrive enten noget mere eller noget mindre, og da der var Strid om, hvorvidt man havde Lov til det, gik det som bekendt til Indenrigsministeriets Afgørelse, og den Afgørelse, som det faldt i min Lod at træffe, blev ret stærkt kritiseret i Landstinget. Man mente, at Ministeren ikke havde været berettiget til at tillade, at der blev udskrevet nogle Tusinder, 250,000—300,000 Kr. mindre, end der skulde til for akkurat at dække det Behov, som efter Budgettet var nødvendigt. Naa, efterhaanden har man vist forliget sig med den Ordning, som man den Gang fandt var endog af saa principiel og stor Betydning, at den i Landstinget blev gjort til Genstand for Interpellation, hvilket i Virkeligheden vil sig et Angreb paa Ministeren.

Den næste Vanskelighed kom, den Gang man stod overfor at forhøje Skatteprocenten, efter at der havde været afholdt et saakaldt Skattevalg. Jeg skal ikke komme ind paa at forklare den gældende Bestemmelse, det har den højtærede Indenrigsminister gjort, og der er ingen Anledning for mig til at gentage det. Da der havde været afholdt et saakaldt Skattevalg, og der tydeligt nok i den nugældende Lovs Bestemmelser staaer, at den Procent, der bliver fastsat ved et saadant Valg, gælder Resten af Valgperioden, stod man overfor i den Del af Valgperioden, der var tilbage, ikke at kunne forhøje Skatteprocenten til Trods for, at Budgettet krævede en højere Procent. Det viste sig for Resten, at Indtægterne steg saaledes, at det udmærket lod sig gøre at nøjes med den Procent, man var nødt til at nøjes med i det Aar, der var tilbage. Det var kun eet Budget, som skulde lægges. Hvis ikke det her foreliggende Lovforslag vedtages, vil man være nødt til allerede det første Aar i den nye Valgperiode paa ny at udskrive Skattevalg og saa for Resten af Valgperioden, de 3 Budgetter, der bliver tilbage, at holde sig indenfor den Procent, der bliver fastsat. Det er imidlertid fuldstændig umuligt at arbejde med saadanne Bestemmelser, og det er derfor forstaaeligt, at Københavns Kommunalbestyrelse allerede i Fjor var klar over, at det var nødvendigt at gaa til en Forandring; og som Indenrigsministeren har gjort Rede for, blev der allerede i Fjor fremsat et Lovforslag, som ikke blev gennemført i Landstinget, men først i Aar er blevet vedtaget af det andet Ting.

Idet jeg i øvrigt anbefaler at vedtage

Lovforslaget, som det foreligger, kan jeg ikke helt undlade at gøre opmærksom paa, at den Gang, Lovforslaget den 12. April 1910 kom ned fra Landstinget, var de 3 Venstrepartier — jeg tror, man den Gang plejede at kalde dem Delegationsgrupperne — villige til at søge, om det var muligt ved yderligere Forhandlinger med Landstinget at opnaa Forbedringer i Lovforslaget paa de to Punkter, hvor Landstinget, som jeg har nævnt, havde forringet det, altsaa dels med Hensyn til Formueskattens Genindsættelse og dels med Hensyn til større Bevægelsesfrihed, for saa vidt angaar Forhøjelsen af det Beløb, der vil være at udskrive i Skat. De 3 Partiers Ordførere udtalte ikke alene, at man var villig til at gøre et Forsøg paa at faa en bedre Ordning paa de nævnte Omraader, men de understregede ogsaa stærkt, at naar man gik ind paa Lovforslaget, som det forelaa, var det kun, fordi den daværende Indenrigsminister meget anbefalede at tage det, som det forelaa, og for Resten ogsaa, fordi specielt det ærede Medlem fra København, der talte paa Socialdemokratiets Vegne (Borgbjerg), meget henstillede, at man tog det, der forelaa.

Naar det nu viser sig, at Loven i Virkeligheden er umulig at benytte, og at det saa hurtigt har været nødvendigt at gaa til en Forandring af den, skal jeg ikke sige meget om, at de i Landstinget, der indlod sig paa at skrive Lovens Bestemmelser, ikke har kunnet indse deres Umulighed, thi jeg har ingen Sinde stillet store Fordringer til Landstingets Indsigt specielt i kommunale Sager — vi har jo endnu ikke faaet det kommunevalgte Landsting —, blot vil jeg sige, at jeg synes, den daværende Indenrigsminister maatte have kunnet se, at det var umuligt at arbejde med Bestemmelser som dem, der blev vedtaget i Landstinget. Da det vistnok fra alle Sider erkendes, at Lovforslaget om Københavns Indkomstskat, som blev gennemført i Samlingen 1909—10, var det væsentligste af de Lovforslag, som det lykkedes den daværende Regering at faa gennemført i den Rigsdagssamling, kan jeg ikke lade være at gøre opmærksom paa, at det ikke er særlig flatterende, at det paa et ret betydeligt Omraade har vist sig, at det ikke er muligt at arbejde med Loven.

Det er en Selvfølge, at Venstre er villigt til at gaa ind paa det her foreliggende Lovforslag, det er, om jeg saa maa sige, det mindste, man kan nøjes med, naar Talen er om at rette paa det, man den Gang fandt, der ikke var Anledning til at lade Folke-